

CHILD HUNTERS

- Requiem of a Childkiller

Av Carine Hutsebaut

(2011)

Fil.dr. Pia Hellertz – september 2021

Det är svårt att hitta en kusligare, mer skrämmande bok och samtidigt en viktigare bok än *”Child Hunters – Requiem of a Childkiller”*. **Carine Hutsebauts** berättelser om pedofiler, pedosexuella och barnamördare och deras personligheter är mycket ingående, mycket detaljerade. Jag förstår inte varför hon använder begreppet *”Requiem”*, mässa, dödsmässa, i titeln. Menar hon att boken är en *”dödsmässa”* över de pedofila förövare och barnamördare hon berättar om?

Tusentals barn försvinner varje år, många av dem blir offer för pedofiler och mord. Den här boken borde ingå i varje polisutbildning, socionomutbildning, läkarutbildning, sjuksköterskeutbildning och psykoterapeututbildning för att medvetandegöra och inspirera till kompetensutveckling inom detta enormt viktiga område. Enligt före detta CIA-agenten **Robert David Steele** försvinner omkring 800,000 barn bara i USA varje år. Han menar också att omkring 8 miljoner barn försvinner i hela världen varje år.¹ Det är ohyggliga siffror.

Vem är författaren?

Carine Hutsebaut, är född 1956 och är således i skrivande stund 65 år. Hon bor i Belgien.² Hon är expert i viktimologi, som är det akademiska studiet av brottsoffer och av personer som riskerar att utsättas för brott. Det är en delvetenskap av kriminologin. Hon är expert på incest, sexuella övergrepp, barnmisshandel och barnamord och har vid publiceringen år 2011 arbetat i över 20 år inom fältet – i skrivande stund är det 30 år. Inom Justitiedepartementet är hon involverad i rättsärenden om försvinnanden av barn, barnamord och

¹ 800,000 Missing Children Each Year in the U.S. Alone, 8 Million Worldwide, Pedophile Problem Exposed by International Tribunal – 2018 -

<https://busy.org/@krnel/800-000-missing-children-each-year-in-the-u-s-alone-8-million-worldwide-pedophile-problem-exposed-by-international-tribunal> - Länken fungerar tyvärr inte längre. Kanske på grund av Robert David Steels bortgång i augusti 2021. Han var ordförande för ITNJ -

https://www.youtube.com/watch?v=lmILmnnTC10&app=desktop&fbclid=IwAR0tmxBRDPxjI5a0zj3I25HxLl69D2BonourMETct_vaOoEHV0Tbinx2KL0

² Här är en länk till en ny intervju med henne av Sean Stone. Där berättar hon hur hon kom in på ämnet - [RAW: Sean Stone with Carine Hutsebaut – Robert David Steele](https://robertdavidsteele.com/sean-stone-with-carine-hutsebaut/) - <https://robertdavidsteele.com/sean-stone-with-carine-hutsebaut/> - I videon berättar hon att Sverige är starkt involverad i pedosexuell brottslighet.

barnamördare både i Europa och i resten av världen. Hon är en av de allra första *profilerarna* i Europa, d.v.s. en expert på att göra personliga profiler på både brottslingen och dennes offer för att analysera och förstå det som skett och hon har blivit inbjuden till många TV- och radio-program och skrivit artiklar i tidningar. Hon har tagit på sig uppgiften att undervisa om ett område som tidigare var helt nertystat. Hon avslöjar det skrämmande att varken polisen eller politiker varit intresserade av ämnet och mördare har gått fria och kunnat fortsätta år efter år. Det vill hon sätta stopp för.

Det är fantastiskt att läsa om hur hon gått och går till väga när hon undersöker, analyserar, gör profiler på de inblandade, tolkar sina iakttagelser och drar slutsatser. Jag förstår att hon blivit framgångsrik och anlitad. Samtidigt har hon blivit ett hot mot polisen som har sitt sätt att arbeta och som inte är lika framgångsrikt. När hon fört fram kritik mot poliser har de i stället hotat henne.

Boken är ett resultat av många års studier och undersökningar samt av möten och samtal med både offer, deras föräldrar och förövare.

Pizzagate

Jag kom i djupare kontakt med fenomenet pedofili och sexuella övergrepp på barn i samband med USA-valet 2016. En månad före presidentvalet i USA, den 7 oktober 2016, började *Wikileaks* läcka omkring 650,000 hackade e-mail från **Hillary Clintons** stabschef **John Podesta** och **Anthony Weiner**, en demokratisk politiker. John Podesta var huvudansvarig för Hillary Clintons valkampanj. Anthony Weiner var gift med Hillary Clintons närmaste medarbetare **Huma Abedin**. De påstådda sexövergreppen och pedofilnätverket som avslöjades i e-mejlen var således kopplade till personer mycket nära Hillary Clinton.

Hillary Clinton, Carine Hutsebaut och Jeffrey Epstein

Detta, som kom att kallas *Pizzagate*, blev föremål för en omfattande nyhetsrapportering. De stora tidningsdrakarna i USA, som i huvudsak stödde Hillary Clinton och som var kritiska till valet av **Donald Trump**, menade att det var "falska nyheter" ("fake news"), lögn, vars syfte var att påverka valet i USA. Jag skrev en artikel om detta.³ Det var då begreppet "fake news" började användas, även på svenska.

Vi har senare fått höra om **Jeffrey Epsteins** omfattande verksamhet med sexuella övergrepp på barn och unga och hur han bjöd in makthavare till sin ö, *Orgy Island* dit passagerarna fördes med hans privata flygplan "*Lolita Express*".⁴ Epstein är verkligen tydlig med vad som händer på ön.

Det är således inte bara förövare med trasig barndom som blir pedosexuella förövare. Sexuella övergrepp på barn och unga genomförs i flera olika sammanhang, både under satanistiska ritualer⁵, som utpressningsmetod på politiker och makthavare, med mera.

I skrivande stund får vi veta att **Joe Bidens** son **Hunter Biden** blivit arresterad och militären sägs ha bevis att han hade "sexuella kontakter" med många minderåriga kvinnor i USA mellan 2012-2020, varav de flesta påstås ha varit drogade innan han våldtog dem.⁶

³ http://www.piahellertz.com/Pizzagate-Sanning_eller_falsk_nyhet.pdf

⁴ Romanen "*Lolita*", med undertiteln "*En änklings bekännelser*", "berättas av en medelålders man som använder pseudonymen Humbert Humbert. Han skriver sina bekännelser i häktet efter ett mord. Här beskriver han sin livslånga kärlek till vad han kallar nymfetter, en viss typ av unga flickor, och hur han gifte sig med en änka för att få komma hennes 12-åriga dotter närmare." (Wikipedia)

⁵ *Satanists admit that legalized abortion is how they perform ritual child sacrifices at the Satanic Temple* - Friday, September 10, 2021 by: [Ethan Huff](#)
<https://www.naturalnews.com/2021-09-10-satanists-legal-abortion-ritual-child-sacrifices-satanic.html>

⁶ *Military Arrests Hunter Biden* – 30 augusti 2021 - <https://realrawnews.com/2021/08/military-arrests-hunter-biden/>

Artikeln är översatt av Bakom kulisserna - <https://bakomkulisserna.biz/2021/09/08/militara-gripandet-av-hunter-biden-och-vagen-till-militar-tribunal/>

⁷ Bilden hämtad från [Military Raids Hunter Biden's Cali Home - Real Raw News](#) - view-source:<https://realrawnews.com/2021/08/military-raids-hunter-bidens-cali-home/>

Berättelser om förövare

Carine Hutsebaut förmedlar många berättelser om både förövare och offer i boken. Den starkaste berättelsen är om **John**. Den följer hela boken. Det är en mycket märklig berättelse, men den gör att det är lättare att förstå dessa monster. Författaren använder händelser från Johns livshistoria som konkreta exempel på olika fenomen som hon vill beskriva.

Johns pappa är en våldsam man. Han drack alkohol och misshandlade sin hustru när barnen, John och hans syster såg på. Mamman hamnade ofta på sjukhus för sina skador. Men när han var nykter visade han upp bilden av en bra pappa och make.

Det påminner mig om en affisch jag såg för många år sedan med en gråtande kvinna och texten: *"Men han är så snäll när han är nykter!"* Det var *Kvinnohuset i Örebro* som hade satt upp affischerna. Jag minns att det gjorde ont i hjärtat varje gång jag såg affischen, vilket med stor sannolikhet beror på erfarenheter jag själv haft i mitt eget liv.

Johns pappa kom in i barnens sovrum varje natt och förgrep sig på Johns syster och John tvingades se på när hans syster våldtogs och han kunde inget göra för att rädda henne.

Johns berättelser är så ohyggliga så jag knappt klarar av att läsa dem. Att han orkar berätta om vad han gjort och varit med om beror på Carine Hutsebauts fantastiska förmåga att skapa en relation som skapade tillit och att ställa frågor och konfrontera honom. Det leder också till att de brevväxlar och John skriver omkring tusen sidor till henne. Det handlar om våld, sexuellt våld, kränkningar, övergivande, med mera i hans eget liv. Han berättar om hur han börjar fantisera för att kunna hantera det han upplever och hur hans personlighet splittras. Han börjar leva i parallella världar.

Författaren får också tillåtelse att besöka honom i fängelset och han får större och större förtroende för henne. Hon förmedlar samtalen i boken. Det är märkliga samtal. I förbigående nämner författaren en manlig fängelsevakt som förhåller sig mycket professionellt och mänskligt gentemot fångarna. *"De är också människor"*, säger han till författaren (s. 181). Exempelvis låter han henne stanna kvar hos John i tre timmar trots att hon bara har rätt till en halvtimme. Hon lämnas ensam med John men det finns vakter i närheten ifall det skulle bli problem.

Även en fantastiskt professionell polis lyckades låsa upp Johns minnen. Författaren har publicerat hela samtalen. Det är imponerande (s. 83-89). Polisen blir själv förvånad när han inser att John erkänt ett vidrigt brott (s 87).

Vid ett tillfälle säger John: *"Det känns som om jag är besatt av djävulen"* (s. 93). Jag får associationer till boken *"An Amazing Journey into the Psychotic Mind - Breaking the Spell of the Ivory Tower"* (2019) av **Jerry Marzinsky & Sherry Swiney** som jag nyligen har läst.⁸ De skriver bland annat om besittelse.

⁸ Min artikel http://www.piahellertz.com/An_Amazing_Journey_into_the_Psychotic_Mind.pdf

Definitioner på pedosexuella brott

Ett kapitel ägnar författaren åt att beskriva de olika brott som vuxna gör mot barn. De tänder sexuellt på olika sätt när de är nära barn, men de agerar olika. Hon skiljer mellan *pedofili* och *pedosexualitet* (s. 23). Hon menar att pedofili är en "fallenhet" ("disposition") som innebär att de älskar barn och hon skriver att många pedofiler kämpar ett helt liv med att "hålla händerna på sig själva". Pedosexuella däremot lever ut sina fantasier och begår övergrepp på barn, vilket är grovt kriminellt. I alla länder och samhällen över hela världen är sexuell aktivitet mellan vuxen och barn moraliskt förkastligt och bestraffas och ofta mycket hårt.

Författaren betonar att pedosexualitet inte bara innebär våldtäkt. Begreppet är mycket mer omfattande. Allt som innebär att ett barn tvingas klä av sig, låter sig fotograferas för pornografi, tvingas titta på sex mellan vuxna, tvingas titta på pornografi, med mera, räknas som pedosexualitet.

Carine Hutsebaut beskriver sex olika typer av pedosexuella:

1. Den sexuellt våldsamme och sadistiske
2. Den arge
3. Den fixerade
4. Den pedosexuelle som regredierar ("den vänlige grannen")
5. Den sexuella våldtäktsmannen
6. Den sociale våldtäktsmannen

Författaren berättar ingående om de olika typerna och deras sätt att agera. Varje kategori har sitt eget personliga sätt att närma sig och hantera offren. De agerar helt olika, vilket naturligtvis innebär en utmaning för polis och utredare.

Författaren beskriver också ett par andra kategorier, den *impulsiva typen* och den *metodiska typen* och beskriver ingående hur de agerar (s. 111 ff). När polisen ska utreda brotten är det av största vikt att förstå hur olika förövare kan tänka och agera för att dels hitta förövaren och dels hitta offren. Den impulsiva typen planerar sällan sitt brott, medan den metodiska gör upp mycket noggranna planer.

Ett intressant exempel hon tar upp är att föräldrar ofta varnar sina barn att de inte ska följa med främlingar, men den metodiska typen är extremt manipulativ och lyckas ändå med olika knep få med sig barnen. Han kan bland annat säga: "Din mamma har råkat ut för en olycka och ligger på sjukhus. Vi ska åka dit!" Vilket barn kan motstå det?

Den pedosexuella processen

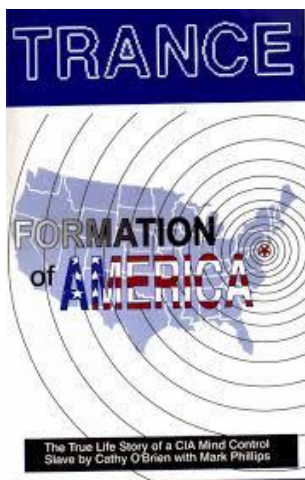
I ett kapitel berättar Carine Hutsebaut om hur den pedosexuella "cykeln" kan se ut. Hon berättar att processen mot själva övergreppet går genom vissa steg även om de ser olika ut för olika typer av pedosexuella. Hon beskriver sex steg. Från upplevelsen av att bli bortstött som barn, vilket påverkar förövarens sätt att känna, tänka och förklara. Han upplever sig orättvist behandlad. Han mår mycket dåligt och vill hitta sätt att må bättre. Han börjar fantisera. De flesta har sexuella fantasier, som blir allt grövre. Så småningom börjar han planera för att

förverkliga sina fantasier och börjar jaga offer. Sättet att välja offer och hur han sen kidnappar och bortför barnen är olika för olika typer av pedosexuella män.

Incest

Carine Hutsebaut berättar om några fall där fäder begår övergrepp mot sina barn. Det är berättelser som verkligen är ohyggliga att läsa. Om hur det ena syskonet natt efter natt tvingas titta på när pappan förgriper sig på systemen och hur systemen plågas, vilket bland annat John tvingades uppleva. Båda syskonen får svåra problem, vilket visar sig bland annat i skolan, där lärare och personal inte förstår ”problembarnen” och agerar oprofessionellt, vilket försvårar för barnen.

Ibland bjuder papporna in vänner som också får våldföra sig på barnen. Om detta berättar **Cathy O'Brien** och hennes räddare **Mark Phillips** i boken *“Trance Formation of America - The True Life Story of a CIA Mind Control Slave”* (1995) som jag läste för några år sedan och skrev en artikel om.⁹ Hon blev våldtagen av sin far, såld till faderns vänner, lokala poliser och politiker och blev sen såld till CIA:s MK-ULTRA-program, så att de skulle kunna använda henne för sina experiment med traumabaserad *Mind control*. Hon har blivit lite av en talesperson för utsatta. I den 90-sidiga lilla boken *“PTSD – Time To Heal”* (2016) berättar Cathy O'Brien om hur hon blev avprogrammerad från Mind control av den f.d. CIA-agenten Mark Phillips. Det är en fantastisk liten ”handbok”/guide för att både hjälpa andra och för självhjälp. Jag skrev en artikel om boken.¹⁰

Carine Hutsebaut har fått förtroendet från flera offer att få lyssna på deras ohyggliga berättelser, vilka hon förmedlar i sin bok. Det mest tragiska är att läsa om hur föräldrarna förnekar och ljuger, även mödrarna. Författaren insåg vikten av att göra profiler även på föräldrarna för att kunna göra profiler på deras barn. Hon menar att barnen kan delas in i ”låg-risk-offer” och ”hög-risk-offer”.

Nästan 80% av övergreppen sker inom familjen (s. 34). Även kvinnor –

⁹ Min artikel om boken finns på min Boksida -

http://www.piahellertz.com/Trance_Formation_of_America.pdf

¹⁰ Den ligger på min Boksida - http://www.piahellertz.com/PTSD-Time_To_Heal.pdf

mödrarna – begår övergrepp och enligt författaren är de ofta grymmare än männen och begår ofta övergreppen tillsammans med männen. Författaren nämner exempel där en pojke berättar att han utsattes av två kvinnliga lärare på skolan där han gick (s. 35). Dessa tog med sig utvalda barn ner till källaren där de hade ”sex party” tillsammans med manliga förövare.

Carine Hutsebaut har ett avsnitt där hon presenterar ett antal fallstudier med flera barn som blivit utsatta för ohyggliga övergrepp och som hon arbetat med. Det är oerhört svårt att förstå att vuxna människor kan vara så extremt grymma, men författarens ingående berättelser underlättar förståelsen.

Fantasierna

Carine Hutsebaut har genom sin speciella samtalsmetod fått förövarna att berätta om sina skrämmande fantasivärldar. Eftersom dessa män själva blivit utsatta som små barn, räddade de sig in i en fantasivärld full av övergrepp, hat och hämnd. I början är det bara fantasier, men med tiden börjar de genomföra sina fantasier i verkligheten. Det handlar om hat, hämnd, tortyr med sexuella undertoner, även om det inte alltid är våldtäkt så använder förövaren olika redskap på barnet. Det ger förövaren sexuell laddning och han onanerar. Många av förövarna onanerar tvångsmässigt mycket, mycket ofta, även ”bara” med hjälp av sina fantasier.

Mord

Ofta handlar fantasierna om att döda, vilket då också så småningom realiseras. Ofta kan mordet ”bara” handla om att skydda sig från att barnet berättar så han blir avslöjad och arresteras. Författaren beskriver om hur hon samtalade med förövaren för att dels få honom att berätta om övergreppen, dels om mordet och framför allt om var han gömt kropparna, gör mig mycket imponerad. Helt klart är att vanliga polisförhör inte är särskilt framgångsrika, vilket författaren betonar ofta i boken. Men hon berättar också om poliser som med sin speciella samtals- talang lyckas få förövarna att berätta.

Naturligtvis berättar Carine Hutsebaut om den välkände sexualbrottslingen och barnamördaren **Marc Dutroux**, den belgiske seriemördaren, som under åren 1995–1996 genomförde ett flertal kidnappningar och mord på barn.

Marc Dutroux och hans hustru Michelle Martin vid rättegången år 2004

Han, hans hustru¹¹ och några medbrottslingar torterade och sexuellt utnyttjade ett antal flickor mellan åtta och nitton års ålder. Dutroux kidnappade sina offer och låste sen in dem i ett lönnrum i sin källare. Slutligen dödade han dem antingen genom att låta dem svälta ihjäl eller genom att slå ihjäl dem. Ett par flickor hittades begravda i Dutroux trädgård.

År 2004 avslöjades det att advokaten till ett av offren, **Victor Hissel**, själv hade pedofila böjelser.¹²

Försvinnanden

När Carine Hutsebaut ingående berättar om föräldrarna till de försvunna barnen och deras enorma förtvivlan så är det lätt att överföra känslorna till om mina barn skulle ha försvunnit och aldrig hittats, eller hittats torterade, våldtagna och mördade. Nu överför jag känslorna på mina barnbarn. Jag kan innerligt förstå hur ohyggligt detta måste vara, ett livslångt lidande. Hon betonar hur enormt viktigt det är att föräldrarna får vara en del av undersöknings- och behandlingsprocessen, så de känner att samhället engagerar sig och inte överger dem.

Carine Hutsebaut menar att pedosexuella förövare kan ha förgripit sig på omkring 200 barn under sin livstid (s. 33). En forskare hon refererar till menar att omkring 28 till 38% av kvinnorna kan ha utsatts för olika typer av övergrepp. Skillnaderna i siffror beror på om man talar om flickor under 14 eller under 18 år. Samma forskare berättar: ”232 förövare erkände att de hade utnyttjat över 17,000 offer under 14 år” (s. 34).

Författaren berättar att polis och myndigheter mycket länge har hanterat dessa ärenden styvmoderligt och inte lyckats lösa fallen utan nästan bara ryckt på axlarna. Carine Hutsebaut brinner för att dessa ärenden måste hanteras mycket seriöst och professionellt.

Lönsam människohandel

I samband med detta vill jag berätta om **Ove Svidéns** bok ”*LVU – Lönsam Kommunal Människohandel*” (2013). Trots min profession som socionom, filosofie doktor och universitetslektor i socialt arbete på Socionomprogrammet vid Örebro universitet under 25 år var jag ganska omedveten om situationen i Sverige – och ännu mer omedveten om situationen i världen. Det var inte ett område man pratade om.

Svidén fokuserar inte på försvinnanden och sexuella övergrepp, däremot på kommunernas *tvångsomhändertaganden* av barn inom LVU-systemet (Lag om vård av unga). Ove Svidén berättar att man utan föräldrars tillstånd ”och med fosterföräldrars rymliga samvete” senare kunde använda barnen som ”*obetald arbetskraft på gården, bortadopteras, säljas vidare till sexmissbrukare, till rika*

¹¹ Se exempelvis artikeln ”*Hon blev Belgiens mest hatade kvinna*” – 29 nov. 2015 -

<https://www.svd.se/pedofilens-fru-blev-belgiens-mest-hatade-kvinna>

¹² <https://www.france24.com/en/20080219-dutroux-victims-lawyer-charged-with-paedophilia-belgium-crime>

pedofiler, eller användas som försökskaniner inom läkemedelsindustrin. Tvillingar är speciellt attraktiva och mest lönsamma” (Svidén, s. 7). Han har varit medborgarvittne vid många sammanträden. Han berättar att omkring 28,000 barn blir omhändertagna enligt *Lagen om Vård av Unga, LVU*, varje år i Sverige. Han menar att kommunerna tjänar omkring 40,000 kronor per barn och månad, 27,000-47,000 beroende på landsting. Det mesta av dessa pengar ”*hamnar i privata fickor via HVB-hemmen*” (a.a. s. 8). HVB står för Hem för Vård eller Boende. Enligt Ove kommer pengarna från ”*statskassan*” (a.a. s. 9). ”*Invigda kommunpolitiker*” har ”*lärt sig att hålla tyst om saken*”. En utsatt grupp är de ”*ensamkommande barnen*”.¹³

Det är viktigt att veta att det finns pedofilnätverk även i Sverige och Norge och att polisen har arresterat förövare.¹⁴

Offer berättar inte

Författaren berättar om några av de offer för pedosexuella förövare som hon behandlat. Det är kusligt hur många av förövarna som är ”*föräldrarnas bästa vän*”, en ”*trevlig granne*” och liknande. Ett barn berättade att hon trodde att föräldrarna visste vad som hände och att de godkände det. Vissa barn är så manipulerade av förövaren att barnen tror att det är deras eget fel. Det största problemet är att barnet är rädd för att inte bli trodd om de berättar. Väldigt ofta har dessa barn ingen som de kan lita på och som de kan berätta för.

Vissa barn är dessutom för små för att ha förmåga att berätta.

Offren utvecklar olika psykiska och fysiska problem bland annat alkohol- och drogmissbruk, ätstörningar, självskadebeteenden och får sexuella problem. Författaren menar att de utsatta barnen sänder ut signaler och det är vuxen- världens ansvar att se och tolka signalerna och agera. Förövarna har ju en gång själva varit offer.

En signal kan vara *kleptomani*, d.v.s. småstöld (s. 102). Carine Hutsebaut fann att kleptomani mycket ofta var ett tecken på allvarligare underliggande problem. Ett annat tecken är *fantasier*, som psykiatriker tyvärr tolkar som bara fantasier och inte förstår att det är ett steg i en allvarlig utveckling mot kriminellt agerande.

Författaren ägnar ett kapitel åt *pornografins* roll i pedofilers och pedosexuellas liv och agerande. Hon betonar att alla som tittar på pornografi inte blir påverkade till kriminellt handlande. Polisen hittar dock massor av grov pornografi hos förövarna, bland annat s.k. ”*snuff-filmer*” där grov tortyr och mord på kvinnor och barn filmats och publicerats.

¹³ Jag har skrivit en artikel om Ove Svidéns bok. Den ligger på min Boksida - http://www.piahellertz.com/LVU-Lonsam_Kommunal_Manniskohandel.pdf

¹⁴ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vasternorrland/de-satter-sin-stempel-pa-barnet>
<https://www.svt.se/nyheter/inrikes/detta-har-hant-omfattande-pedofilnatverk>
<https://www.expressen.se/nyheter/pedofilplattform-med-400000-medlemmar-stoppad/>

Förnekelse

En mycket vanlig reaktion hos förövarna är *förnekelse*. Framför allt från samhällets sida. En teori hos professionella och myndigheter var att offren själva bär skulden (s. 30). En teori som florerade var att kvinnors berättelser om sexuella övergrepp var ”*oidipala fantasier*”. Författaren nämner inte **Sigmund Freud** men det var han som myntade begreppet ”*Oidipuskomplexet*” och menade att barnet såg föräldern av motsatt kön som en konkurrent och att barn kunde ha sexuella fantasier.

När jag nämner Sigmund Freud vill jag gärna berätta om hans sonson **Sir Clement Raphael Freud**, född 24 april 1924 i Berlin, död 15 april 2009. Det kanske mest kända försvinnandet av ett barn i världen gäller den då 3-åriga **Madeleine McCann** den 3 maj 2007 försvann.

Sen dess har det skrivit spaltmeter med teorier om hennes försvinnande. Dan efter försvinnandet bjöd Sir Freud hem Madeleines föräldrar till sitt fantastiska hus som låg ganska nära det hotell där familjen McCann bodde på sin semester. De tyckte att han var mycket trevlig. ”*Han uppmuntrade oss med sin dystra humor*”, berättade föräldrarna.¹⁵ År 2016 avslöjades det att Freud hade begått sexuella övergrepp på unga flickor, vilket några av hans offer avslöjade då.

Internationellt samarbete

Ett tema som Carine Hutsebaut behandlar extra ingående är *bristen på samarbete* mellan polismyndigheter i olika länder. Pedosexuella tenderar ofta att fly till andra länder för att slippa bli tillfångatagna. Polisen i olika länder har olika strategier och även lagar och dessutom är språksvårigheterna ett hinder.

Författaren försöker också varna poliserna och berättar att förövarna tenderar att följa utredningen på avstånd för att kunna planera sitt nästa steg. Hon berättade för polisen att förövaren till och med kan hålla kontakt med föräldrarna, men polisen lyssnade inte på henne. Det är lätt att bli lite mörkrädd när jag läser om hur förövarna kan agera och hur inkompetent polisen kan hantera situationen.

Det är viktigt att komma ihåg, menar författaren, att förövarna oftast lever

¹⁵ <https://www.mamamia.com.au/madeleine-mccann-clement-freud/>

med en stark psykisk press sen barndomen och de sexuella övergreppen är ett sätt för dem att få viss befrielse. Men den är kortvarig så övergreppen måste därför fortsätta.

I ett fall berättar författaren att samarbetet med ”*den totalt inkompetenta*” polisen blev så svårt att hon tvingades använda sig av media för att kunna rädda ett barn. Att läsa om de enorma kompetensbristerna hos polisen är smärtsamma. Barn dör, förövare går fria, föräldrar förintas av rädsla och sorg.

Inkompetensen innebar också att man tvättade och rengjorde de döda barnen för att kunna identifiera dem. I och med det försvann viktiga ledtrådar i sökandet efter förövaren. Istället borde varje liten ledtråd sparas och fotograferas innan identifieringsarbetet börjar, menar författaren.

Hon betonar också vikten av professionell hjälp till föräldrarna med det pappersarbete och annat praktiskt arbete som kan följa det som hänt. De kanske behöver ekonomisk hjälp. De kan behöva stöd av olika slag genom att de måste vara tillgängliga för polisen, media, Justitiedepartementet samtidigt som de lever med sin egen djupa förtvivlan och sorg.

Massmedias roll som åklagare

Författaren beskriver ingående problemen med massmedia och deras sätt att vinkla nyheterna om denna typ av brott. Hon berättar exempelvis att media var helt klara med vilken dom John borde ha långt innan rättegången ens var påbörjad.

I USA använder man fortfarande dödsstraff. Hon betonar att dödsstraffet inte har någon avskräckande funktion alls. Kriminaliteten har inte minskat, snarare tvärtom (s. 186). Dödsstraffet leder till en stämning av fientlighet, hat och hämnd. Hon menar att förståelse, hjälpsamhet och kärlek i stället skulle kunna skapa en mer positiv stämning, men det går inte tala om kärlek i dessa sammanhang, säger hon.

Massmedias roll är att söka efter *sensation* så man får fler läsare och tittare. När massmedia i detalj berättar om hur förövaren gått till väga så tänker de, enligt författaren, inte på att dessa berättelser inspirerar andra förövare att imitera och skapar därmed möjliga framtida barnamördare (s. 188).

Rädslan för straffets form gör att förövarna hellre dödar sina offer och gömmer kropparna, menar författaren. Det enda som gäller för honom är att han får realisera sina fantasier och uppleva den fysiska och psykiska lättnad övergreppen innebär. Barnen är ju de främsta vittnena till hans brott. Genom att döda dem förhindrar han att barnen senare skulle kunna känna igen honom.

En intressant information Carine Hutsebaut förmedlar är att *kastration* inte heller förebygger brotten. Dessa män är ofta impotenta och därmed oförmögna att genomföra ett traditionellt samlag med barnen. Hon berättar att John använde sig av olika verktyg vid våldet. Han var helt oförmögen att få erektion då (s. 187).

Rättegången

Författaren berättar ingående om rättegången mot John. Han dömdes till trettio års fängelse och kommer därmed aldrig mer att bli fri (s. 191). Under rättegången var salen full av journalister, så övrig publik fick nästan inte plats. Ett stort uppbåd av vapenförsedd polis fanns på plats. Författaren skriver att det kändes som om man förberedde sig för ett krig (s. 188).

Jag har inte nämnt att John var gift. Hustrun satt med på rättegången. Hon är nära ett nervöst sammanbrott, konstaterar författaren. Hon skyddas av två ”muskelknuttar” till vakter. De måste garantera hennes skydd. Även hon är föremål för omgivningens hat.

John placeras i en speciell glasbur. Offrens föräldrar finns med. ”*De vill se monstret*”, skriver Carine Hutsebaut (s. 189). De får stöd av psykiatriker och advokater. Hennes berättelse är så detaljerad och konkret så jag ser rättegången framför mig när jag läser.

Journalisternas kameror är beredda att dokumentera varje rörelse, varje reaktion. Författaren avslutar kapitlet med följande ord:

”Återigen får vi se konsekvenserna av ett inadekvat tillvägagångssätt när det gäller sexuella kriminella, mediernas vinkling mot sensationer och avsaknaden av stöd till föräldrar och offer. Hur föräldrar klarar av att hantera detta verkar inte vara något bekymmer eller ansvar för någon” (s. 194)

Behandling och förebyggande arbete

Carine Hutsebaut går i slutet av boken igenom behandlingsmetoder samt förebyggande arbete när det gäller pedosexuella brottslingar. Hon berättar om ett framgångsrikt behandlingscenter i Birmingham i England, *Gracewell Institute*, som är ett av de mest berömda behandlingscentren i världen (s. 207). Där får terapeuter som inriktar sig mot behandling av sexuella brottslingar göra praktik. Författaren hade själv varit där på utbildning. Att läsa om deras avancerade arbete med förövarna var enormt intressant. Jag har själv psykoterapiutbildning men det går inte att jämföra med det avancerade schema som förekommer där. De använder sig bland annat även av rollspel.

Om jag ska vara ärlig så skulle jag inte klara av att arbeta med den typen av brottslighet. När jag läser undrar jag ibland om någon av mina gamla patienter och klienter kunde ha varit sexuella brottslingar. Men det är så länge sen så jag minns inte längre detaljer – tack och lov!

Carine Hutsebaut menar att det är av största vikt att samhället tar ansvar för att lära sig känna igen de signaler som de utsatta barnen sänder ut. Det är samhället som måste ta initiativet. Offret har själv alltför många hinder och rädslor för att själv våga. Hon/han har fullt upp med att överleva. Författaren kritiserar ofta de professionella för deras totala inkompetens och beskriver ingående exempel på vad hon menar (s. 33). Hon berättar att många professionella som arbetar med de utsatta och med förövarna inte vet hur de ska samtala med dem och att de professionella också har svårt att tala om detta

laddade ämne och hon frågar sig hur en patient ska kunna känna sig trygg i en sån situation (s. 39). Inkompetensen gör att förövarna fortsätter att utsätta barn och/eller riskerar att själva bli förövare i framtiden.

Carine Hutsebaut har iakttagit att behandlingen av förövaren är läkande även för hans offer (s. 29). Det tydliggör för offret att han eller hon inte bär skulden till det som skett. Förövaren tenderar att lägga skulden på barnet. Carine Hutsebaut berättar att rättsväsendet ofta lägger sin energi på förövaren och glömmer att hjälpa offret (s. 30).

Hon menar också att det inte räcker med *fängelsestraff* för förövaren. Han måste genomgå en speciell behandling med speciellt utbildade terapeuter, annars kommer han att begå nya liknande brott när han släpps fri. Författaren varnar samtidigt för att behandlaren inte får bli känslomässigt involverad i förövaren. Vissa får för sig att de vill "rädda" förövaren. Det fungerar aldrig. Denna typ av brottslingar kan inte "räddas", däremot kan de behandlas. Det är ett mycket viktigt förebyggande arbete, i synnerhet när de fortfarande är relativt unga. Annars kommer de att begå nya brott. Jag har nämnt det tidigare, men vill upprepa – dessa brottslingar skapar många offer under sin livstid. Författaren är ganska säker på att det finns många pedosexuella brottslingar som sitter i fängelse för bara *ett* mord, det "*lösta fallet*", fast de egentligen har begått flera liknande brott (s. 231).

Carine Hutsebaut menar att det försvinner omkring fyra tusen barn varje år i Europa men hon tror att det är många fler (s. 232). Det betyder att minst fyra tusen familjer lever i fasa och ovisshet om vad som hänt deras barn. Som jag nämnde ovan så menar f.d. CIA-agenten att det försvinner omkring 8 miljoner barn i världen varje år och 800,000 bara i USA.

Författaren kommer i slutet av boken med förslag på förebyggande arbete med barn. Hon menar att många föräldrar är nonchalanta när det gäller barnens trygghet och säkerhet. Detta måste åtgärdas genom utbildning och information. Föräldrar måste fås att förstå att det är ett brott att ta i ett barn på ett opassande sätt. Det gäller inte bara föräldrar...

Hon beskriver också ingående hur en psykoterapi med både förövare och offer bör gå till för att hela och läka. Hon menar att de flesta professionella behandlar förövaren som ett offer och det är ”*mycket farligt*”, skriver hon. ”*Kriminella är kriminella! De väljer att vara kriminella och att genomföra kriminella handlingar.*” (s. 244) De ska behandlas utifrån den utgångspunkten, menar hon. Hon menar också att dessa brottslingar inte söker hjälp själva och anledningen är att de inte anser sig ha några problem. Det är samhället som har problem med sex mellan vuxna och barn.

Avslutningsvis

Carine Hutsebaut betonar att syftet med boken är att avmystifiera myter och felaktiga föreställningar omkring sexbrott mot barn (s. 245). Hon menar också att när mamman har fått professionell behandling så är hon den bästa ”terapeuten” för sitt barn.

Författaren betonar att pedosexualitet och pedosexuella barnamord är en specifik avdelning inom den *kriminologiska* världen.

I år, 2021, har hon skrivit boken ”*Ready to work with Sex offenders? - VCPA Workbook I*”. Med den boken vill hon ge människor som känner att de vill göra något för att stoppa våldet mot barn som vuxna information, vägledning och metoder. Det handlar om träning för att få nödvändig kompetens för att börja arbeta med sexbrottslingar. Hon menar att utbildningen vid universitet och lärosäten som utbildar för professioner, som ska arbeta med människor med problem, absolut inte är effektiv eller tillräckligt professionell för att arbeta med och läka såväl offer som sexbrottslingar. Därför vill hon bidra till att utveckla och stärka professionen genom att utveckla underlag för dessa utbildningar, vilket hon nu gjort i dessa två böcker.

I en video från februari 2021 berättar Carine Hutsebaut om situationen i världen och synen på övergreppen på barn och menar bland annat att demokraterna i USA vill legalisera ”*sex med barn*”.¹⁶ Det påminner mig om den s.k. ”*Bordellhärvan*” i Sverige från början av 1970-talet som visade sig involvera höga politiker, inklusive **Olof Palme**. Två författare, **Deanne Rauscher** och **Janne Mattsson** skrev boken ”*Makten, männen, mörkläggningen*” år 2004 och skrev en uppdaterad version ”*Bordellhärvan - Makten, männen, mörkläggningen*” år 2012.¹⁷ Bland annat berättar de att dåvarande justitieministern **Lennart Geijer** dels umgicks med en prostituerad¹⁸ och dels ville ändra lagen så

¹⁶ Carine Hutsebaut Discusses Latest Updates with Nicholas Veniamin – 11 febr. 2021 - <https://www.youtube.com/watch?v=xuUxu7kakX4>

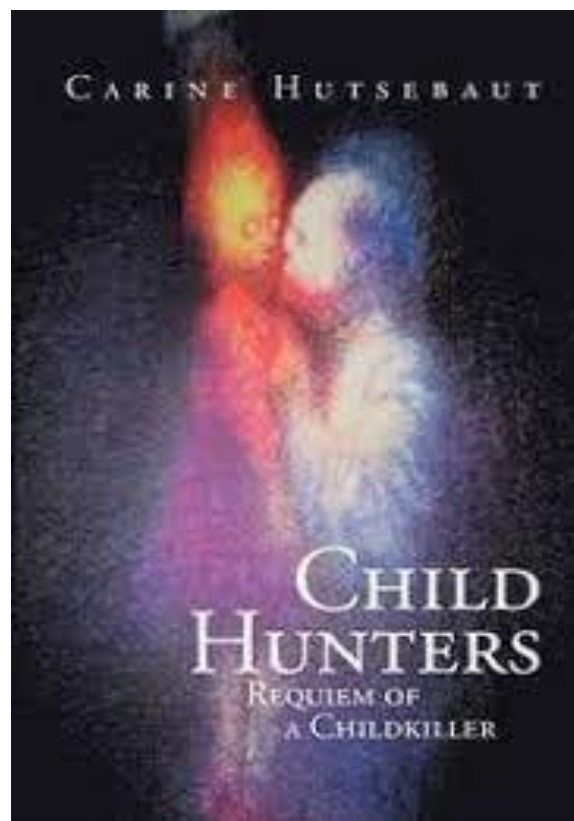
¹⁷ Min artikel om boken ligger på min Boksida - http://www.piahellertz.com/Makten_mannen_morklaggningen.pdf

¹⁸ Se om ”*Hinsehäxan*” - <https://nt.se/nyheter/hinsehaxan-och-maktens-man-2100879.aspx>

att det skulle vara tillåtet att ha sex med 14-åringar. Jag har pratat med en av de 14-åringar som utsattes för övergreppen och deltog i festerna med toppolitiker. Hon lever fortfarande med traumatiska problem efter sina upplevelser och drömmer om upprättelse. Hon fyller snart 62 år.

Jag kan nämna att Centerns Ungdomsförbund, CUF, år 2019 föreslog att sex med barn skulle legaliseras.¹⁹ Under det senaste året har det avslöjats att ett par av topparna inom Centern är pedofiler.²⁰ Omedvetenheten är skrämmande.

Jag rekommenderar mycket varmt både boken och videon från februari 2021 där Carine Hutsebaut intervjuas och uppdaterar en hel del chockerande information.²¹

¹⁹ <https://nyheteridag.se/cuf-vill-legalisera-sex-med-barn-det-slutar-med-pedofili/>

²⁰ <https://stoppapressarna.se/svenskt/efter-federley-ny-centertopp-i-pedofilskandal>

²¹ Se fotnot 12.